

Det forekommer stadig de lokale myndigheder som et knæk på retsbevidstheden omkring sommerhusbestemmelserne, at de mennesker, der flyttede efter kommunens og politiets pålæg, ikke opnåede dispensation, mens de, der trodsede alle pålæg, fik dispensation.

Heri findes én kilde til senere administrativ og retlig usikkerhed.

2. *Praksis frem til i dag*

Praksis efter 83-loven har været opretholdt så restriktivt, som det var tilsigtet ved lovændringen. Kommuner, politi og anklagemyndighed varetog håndhævelsen i sagens forskellige stadier.

Der skete dog i årene derefter en glidning, så et stigende antal sager, især i vinteren 1986/87, ikke blev ført igennem til doms.

Dette kan illustreres af nogle enkelte sager. For et sommerhus, der udlejedes til et par, hvis husleje blev betalt via kontanthjælp, fandt politimesteren i Hillerød ikke grundlag for at rejse tiltale mod udlejer eller lejerne.

Rigsadvokaten støttede politimesterens afgørelse og lagde vægt på, at når kommunens sociale forvaltning betalte huslejen, kunne en domstol »ikke se bort fra udlejerens og lejernes opfattelse af, at deres handlemåde i nogen grad var sanktioneret af kommunen«. Det skal supplerende bemærkes, at der ifølge bistandslovens bestemmelser skal ske dækning af klienters opholdsudgifter uanset opholdets eventuelle ulovlige karakter (samme problematik som for Frøstrup-lejren).

Jægerspris-dommen, afsagt af Østre Landsret 21. maj 1987, omhandlede en »helt almindelig sag«, hvori ikke indgik kommunalt socialt underhold eller tilskud til boligudgift for pågældende sommerhusbeboer.

Det forelå oplyst af bl.a. beboerne selv, at der i vinterhalvåret var benyttet sommerhus som egentlig bolig. I dommens præmisser siges, at »... findes det ikke med tilstrækkelig sikkerhed godtgjort, at de tiltalte er skyldige...«.

I vinteren 1988/89 har politimesterembederne dækkende Nordsjælland ikke villet rejse tiltale for ulovlig sommerhusbeboelse.

3. *Eventuel udvidet dispensation*

Under indtryk af det holdningsskift, der synes at være sket i den politiske debat siden

1983, har nærværende 5 nordsjællandske kommuner påpeget

at mindre restriktiv holdning til helårsophold i sommerhusområder i givet fald indføres gennem en lovgivningsændring,

at en ikke-bindende ministeriel vejledning om eventuel favorisering af særlige befolkningsgrupper er i modstrid med forarbejderne til 1983-loven,

at en ikke-bindende og ikke-lovgivet dispensationsvejledning vil fremme det kaos på området, som er under udvikling,

at det for befolkningen må virke uforståeligt forskelsbehandlende, at dispensation i givet fald skulle omfatte specielt ejere, og kun folkepensionister.

4. *Hvorledes kan beboelse i sommerhusområder udvides*

Nærværende 5 kommuner må anse det for nødvendigt, at der sker lovgivningsmæssig præcisering, herunder af eventuelt ændret adgang til helårsophold.

Kommunerne anser det for administrativt ønskeligt og rationelt, at al tilladelse alene kan og må gives af kommunen. Folketinget må fastsætte kriterierne for eventuel ret til helårsophold i sommerhusområder.

Kommunerne anser det for ønskeligt, at man fortsat i eventuel dispensationspraksis må sigte på at tage hensyn til pågældende sommerhusområdes faktiske tilstand, fysisk som anden servicetilstand. Tillige må fastholdes hensynet til de fleste sommerhusområders overvejende rekreative karakter.

5. *Manglende afklaring af sammenbruddet i håndhævelsen af forbudsbestemmelserne*

Nærværende 5 kommuner må som det væsentligste synspunkter fremhæve, at løses problemerne med den i dag reelt ophørte mulighed for helårsbeboelse ikke – så vil enhver overvejelse om holdning til dispensationer være overflødig. Faktum er, at der i hurtigt stigende grad sker beboelse ulovligt.

Miljøministerens angivelser af håndhævelse må desværre betragtes som helt utilstrækkelige. Dette ses alene i den retstilstand, at politi og anklagemyndighed, med accept af Justitsministeriet, ikke finder bevisførelse mulig – endog når borgeren selv erklærer ikke at have anden egentlig og lovlig bolig end sommerhuset.